

wordt door zooveel wetenschap, dat ze aan iets anders behoefte heeft, dat ze zoekt naar aanraking met het onzichtbare. Waar ze dat niet zoekt op de rechte wijze, daar zoekt zij het toch, en velen zoeken in grooten ernst en in groote oprechtheid.

Het verstand zoekt te verstaan, het hart zoekt naar leven, ja, eigenlijk is al dat zoeken een zoeken naar God.

Het verstand komt niet tot bevrediging. Want er zijn verborgenheden, die het verstand niet doorgronden, tegenstrijdigheden, die het niet rijmen kan. Is de mensch bijv. vrij in zijn handelen, of is hij een vrucht van de omstandigheden? Men spreekt van efelijk belast, men wijt ons karakter aan dat onzer voorouders, maar zijn wij dan verantwoordelijk?

Dat zijn dingen, waar het verstand nooit uitkomt. Velen hebben getracht, tot één beschouwing te komen, die van de vrijheid of die van de wetmatigheid, maar ze kwamen er altijd toe, een van deze twee in den hoek te dringen.

De Bijbel durft ze beide aan. Vertelt ons op dezelfde bladzijde, dat Farao zijn hart verhardde en dat God Farao's hart verhardde; dat God geen mensch is, wien iets berouwt, en dat het God berouwde, Saul tot koning te hebben gemaakt.

Dat moeten ook wij aandurven. Wij moeten niet zoeken naar een stelsel, dat ons verstand in alles bevredigt; we moeten erkennen, dat ons kennen ten deele kennen is. In het bezit van God is ons vastheid voor ons hart gegeven en voor ons geweten en onze daden, en dat te sterker, naarmate wij Hem kennen door Zijn openbaring in Jezus Christus. In den persoon van Christus is de eenheid. Zijn dood is volgens de Schrift de daad van menschen en tegelijk volvoering van Gods raad. In Hem blijkt het schuldige van de zonde en tegelijk de verzoening van Gods zijde.

Tot een volledige oplossing der wereldraadselen zullen we ook dan nog niet komen. Maar wij leeren, het nog niet gevondene rustig in Hem te laten rusten.

Er zijn menschen, die de prediking van het Woord hooren en ze geloovig en gehoorzaam aannemen. Dat is goed, dat is heerlijk! Maar er zijn ook velen, die meer kritisch van aanleg zijn en niet terstond het gezag van het Woord gevoelen. Voor zulke menschen is het goed, de kwestie, waarom het gaat, goed onder de oogen te zien, en daartoe kan het boekje van Dr. Slotemaker de Bruine hen helpen.

A. L.

Een driedekker met een auto aan boord.

Bezoekers van de E. L. T. A. zullen met stille verbazing hebben gestaan bij de geweldige Handley-Page, het Engelsche vliegtuig met ingevouwen rechtersvleugel, dat het gansche hoofdgebouw domineerde. Toch is dit gevaarte nog maar „kinderwerk," vergeleken bij den Tabor-driedekker, ook Engelsch fabrikaat, die jammer genoeg bij de eerste proefvlucht reeds een ernstig ongeluk had. De Tabor had een totaal-oppervlakte van 5000 vierkante voet, en wog met normale belasting $\pm$ 20.000 K.G., ofschoon hij nog meer kon dragen. Niet alleen was hiermee het record van alle luchtschepen ter wereld bereikt, (d. w. z. in 1919, want de techniek op dit terrein is snel als een driedekker,) maar ook waren de nieuwste machine-constructies toegepast. De schroef en verdere beweeg- en stuurkrachten werden gedreven door zes machines, samen 3000 paardkrachten metende. Tusschen het eerste en tweede dek was een kleine auto opgesteld, die men bij landingen kan benutten. Met volle kracht kon de Tabor 110 Engelsche mijlen ($\pm$ 177 K.M.) per uur loopen. De grootste hoogte, die hij bereiken kon, was 13000 voet. De Tabor heeft echter een zeer kort leven gehad. In enkele minuten tijds is het gansche gevaarte bij een proefvlucht vernield, en daarbij verloor kapitein Rawlings (dezelfde die in 1917 van Londen naar Konstantinopel vloog) het leven. Op 26 Mei van dit jaar is de Tabor, nog voor hij zich van den grond had opgeheven, met den kop in de aarde gezakt en reddeloos gebroken. Ook hier weer het groote gebrek: te zwaar voor lossen of weeken grond.

M.

O, Heidendichter, die tot Christus kwam.

O, Heidendichter, die tot Christus kwam,
En al de snaren van uw harp verspande,
En 't Heidendom, zijn schande—en ook zijn schoon,
Voor immer uit uw zangen bande,

Om niet te loven dan der Christ'nen God,
Die uwer ziele blindheid had genezen,
Opdat gij, zelve ziende, door uw zang
Een ziener voor uw volk zoudt wezen;

En hebt gezongen van den zaal'gen gang
Van Christus tot der Heidenen ellende;
Uw harp één ruischen van de beë, of ook
Uw volk der Heidenen Heiland kende....

Wat zoudt gij zeggen van 't gekerstend land,
Welks zangers, blind voor 't Hemelsch licht,
Weer 't Heidendom, zijn schoon, en ook zijn schande,
Doen stralen in hun heldendicht,

En meng'len zachte en zoete klanken
Tot verheerlijking der hoer,
En reiken met gezalfde handen
Op zilv'ren schalen.... varkensvoer?

Zou uit uw harp de donk're doodsklank doemen,
Die 't oordeel diep hun in de ziele droeg?
Zou uit uw duister oog het vonnis vlammen,
Dat hun het schaamrood op de kaken joeg?

O, Heidendichter, die tot Christus kwam!

H. S. S. K.

In den „Tijdspegel" van Augustus 1916, vertelt de heer N. J. Swierstra in een mooi artikel „Frisia non cantat?" (Zingen de Friezen niet?) van den Frieschen dichter Bernlëf, een blinde, „een van die oude Germaansche volkszangers, begenadigd met de gave des lieds." Hij was een Heiden, en werd door den zendeling H. Liudger van zijn blindheid genezen. De oude Heiden werd hierdoor zoodanig in de ziel gegrepen, dat hij aan een wonder geloofde. Dat hadden de predikers en dienaren der oude Heidensche leer niet vermocht te doen. Met de aanhankelijkheid eener kinderlijke ziel, hechte hij zich aan Liudger en werd weldra een van diens ijverigste leerlingen. Nu was hef in de dorpen van Oostergoo uit met de liederen van de oude, woeste volkshelden; nu weerklonken er de Psalmen des Heeren, nu zong de grijze zanger het „Benedic, amina mea, Domino!" — Loof den Heere, mijne ziel — en vergeet geen Zijner weldaden.

Bernlëf werd een ijverig en bezielend apostel van het nieuwe geloof.

H. S. S. K.